

**ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП
ЕПАРХИЈЕ БАЧКЕ**

Бр. 1814
16. мај 2013.
у Новом Саду

Господину Александру Апостоловском,
новинару листа *Политика*
Македонска 29, Београд

Предмет: Одговор на питања из Вашег електронског
дописа од 15. маја 2013.

Уважени господине Апостоловски,

Под притиском текућих обавеза, а још више због припреме за службено путовање већ у току дана, укратко одговарам на Ваша два питања.

Ad I. Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве, пошто размотри прилике – а врло често, нажалост, и неприлике – у којима Црква живи и врши своју јеванђелску мисију, доноси одлуке које се тичу свих важних области црквеног живота и црквене мисије како на матичном подручју тако и у расејању широм света. То се односи на пастирску, катихетску, добротворну, просветну и просветитељску делатност, на градитељство и материјално пословање, на канонску структуру и организацију (посебно кад је реч о епархијама са проблемима и специфичним изазовима), на анализу односа са инославним Црквама и хришћанским заједницама, као и са другим религијама, на одговорност пред изазовима савременог света (особито по питањима социјалне етике, биоетике, екологије...), на животну важна питања слободе деловања Цркве и вере уопште, односа Цркве и државе, односно државâ, односа Цркве и културе, Цркве и медијâ, и томе слично.

У овом светлу треба процењивати неозбиљно и сензационалистичко извештавање неких медија који тврде да „откривају дневни ред Сабора” – иако тај дневни ред још не постоји – и да знају да ће доћи до „избора тројице нових владика”. Чудим се притом што не саопштише и имена те тројице када су већ тако добро обавештени, наравно из неименованих тајанствених извора „у самом врху СПЦ”, а за невољу се може прибећи и резервној варијанти – позивању на полицијске изворе, што је најновији хит на нашој славној медијској сцени.

Ad II. О односу Цркве и државе речено је ових дана довољно – подсећам читаоце *Политике* на изјаве и објашњења Његове Светости Патријарха, на званична синодска саопштења, па, нека ми се не замери, и на моје изјаве и коментаре на сусрету са новинарима у *Танјугу* пре неколико дана. Укратко понављам: Црква и држава су одвојене и самосталне, али нису једна другој непријатељи него сарађују на начин уобичајен у савременим демократским друштвима.

Различит приступ неким питањима – на пример бриселском споразуму, о којем је Црква рекла своју реч јасно, гласно, часно и у најбољој намери, и то званично, преко Патријарха и Синода – не може се тумачити као некаква „објава рата” држави Србији, како је то од неких неодговорно протумачено. Са друге стране, ни изјава државног руководства да оно врши власт и доноси политичке одлуке, никако не значи „објаву рата” Цркви. Уосталом, зар се може очекивати да Црква буде послушница државе или обрнуто?

Односи су, дакле, редовни и нормални, а за свој став о горућем проблему Косова и Метохије и Црква и држава су преузеле, свака на сопствени начин, одговорност пред Богом и пред народом, пред историјом и пред будућношћу. То и јесте коначно мерило, а не медијске конструкције или субјективна тумачења.

С поштовањем

Епископ бачки

